

det jo er, hvis man får et barn, der har en form for handicap. Og derfor er der grund til at kigge på det her.

Som flere har været inde på, ser jeg også nogle svagheder i det konkrete forslag, der ligger her som B 20. Jeg vil gerne prøve at skitsere de tre ting, som jeg mener man kunne arbejde med i en beretning som foreslået af fru Karen Klint – hvilket jeg er meget enig i er en naturlig vej videre her. Ministeren vil gerne påtage sig et stykke arbejde. Jeg tror, vi vil hjælpe både ministeren og børnene meget ved, at vi fra Folketingets side syr en forholdsvis stram habit i forhold til, hvilken vej det her skal gå, sådan at vi også kan få det lavet forholdsvis hurtigt. For mig vil det sige inden den 1. januar, så vi kan få reglerne til at træde i kraft næste år.

Men der er i hvert fald tre områder, som alle har været inde på undervejs. Jeg er meget enig med dem, der siger – jeg hører egentlig også, at Dansk Folkeparti er enig i det – at selvfølgelig skal kommunerne have mulighed for at sige nej, hvis det skønnes uansvarligt at overlade en hjemmetræning til forældrene, og selvfølgelig skal der være kommunalt tilsyn også i forhold til undervisningspligt osv. Jeg tror sådan set, at vi kan komme meget glat igennem det og tilføje det, så man også sikrer retssikkerheden for børnene.

Kl. 17.50

Den anden diskussion, som måske er lidt sværere, er så: Hvem er målgruppen, og hvordan afgrænses vi den? Og der vil jeg gerne sige fra radikal side – og det er måske noget af det, hvor jeg synes der er nogle takter i B 20, som er bedre end i B 118 – at for os er det afgørende sådan set ikke, hvilken diagnose man har, men derimod i hvilken sværhedsgrad man har diagnosen.

Det vil sige, at vi ikke synes, det skal være sådan, at der skal være en helt bestemt form for handicap, for at man kan træne sine børn hjemme, men vi synes måske nok, det er vigtigt, at vi sorterer f.eks. alle de lettere hjerneskadede fra i den forstand, at jeg godt lidt kan dele den frygt, som også er kommet til udtryk, nemlig at vi jo også skal passe på, at vi ikke kommer til at isolere nogen af de børn uden grund.

Derfor kunne en vej frem måske være, og det nævner jeg bare som et forslag, at tage udgangspunkt i nogle af de paragraffer, vi allerede har, f.eks. i folkeskoleloven, hvor man taler om en videregående specialundervisning. Altså, de børn, der har krav på det, kunne måske være de børn,

vi tager med her, uanset hvilken diagnose de har. I serviceloven har vi også nogle paragraffer om børn, der har et særligt behov, § 32 bl.a. Det kan være, det er det, vi skal tage fat i, for der har vi allerede nogle forholdsvis velafgrænsede målgrupper, som måske kunne være et udgangspunkt, og hvor det ikke er diagnosen, det handler om, men derimod sværhedsgraden.

Det tredje område er så dokumentation. Det har Dansk Folkepartis ordfører gjort meget ud af. Jeg synes også, det har været spændende at læse de mange høringssvar fra hele verden, og det er en sjov idé at sende det i høring andre steder end i Danmark. Det vil jeg gerne kvittere for. Det er jo helt indlysende, at vi har et kæmpe dokumentationsbehov, og lige så nødig som andre vil jeg sætte navn på, hvilke metoder der duer, og hvilke der ikke duer. Jeg tror nok, at sandheden er så kompliceret, at nogle metoder virker på nogle børn og andre virker ikke på andre. Det er et kompliceret stykke, men vi kan kun blive klogere.

Derfor er jeg meget enig i, og det hører jeg egentlig også at alle her er, at vi på den ene side må stille nogle krav til de metoder, man kan få lov til at træne efter: at de skal være dokumenterbare, at man skal kunne følge op på dem osv.; og at vi på den anden side, samtidig med at vi måtte blive enige om det her, igangsætter et forskningsprogram, der samler op på de erfaringer, vi så får med de metoder, vi sætter gang i.

Til sidst har jeg egentlig bare lyst til at sige, at jeg er helt sikker på, at vi kan samle et meget bredt flertal i Folketinget for det, og det synes jeg vi skal give hinanden hånd på at vi gør, så det ikke bliver et spørgsmål om, hvem der skal have æren for hvad, eller hvem der er kommet til at skrive dit og dat i sit forslag – jeg taler også af egne erfaringer. Jeg føler virkelig, at vi nu skal benytte den chance, det åbne vindue, der er, til at hjælpe denne gruppe af børn og forældre. De har behov for det, og det skylder vi dem.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak. Næste ordfører er fru Pernille Vigsø Bagge.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Intentionerne i det her forslag er rigtig gode. Forældre har en ret, måske endda en pligt til at yde deres børn den allerbedste støtte her i livet. Når vi taler om hjerneskadede og handicappede børn, er der slet ingen tvivl om, at forældrenes engagement er vigtigt, uundværligt og nødvendigt, for at disse børn skal klare sig bedre.